

☞ Sari õnnetuid lugusid ☞

KOLMAS RAAMAT

AVAR AKEN

LEMONY SNICKET

Brett Helquisti illustratsioonid

Tõlkinud Maarja Kangro

Draakon & Kuu

Originaal: THE WIDE WINDOW

Lemony Snicket, Brett Helquist

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, Inc.

© Tekst Lemony Snicket, 2000

© Illustratsioonid Brett Helquist, 2000

© Tõlge Maarja Kangro, Draakon & Kuu, 2004

Seda raamatut ei tohi ilma kirjastaja loata paljundada ei osaliselt ega tervikuna, samuti ei tohi seda talletada infosüsteemides ega edastada elektroonilisel või mehaanilisel teel, lindistuste või fotokoopiate kujul.

Õiguste kohta saate teavet aadressil: Draakon & Kuu lasteraamatud,
Narva mnt. 1, pk 4130, 10510 Tallinn.

Teksti toimetaja: Rein Põder

ISBN 9985-9430-6-6

www.draakonkuu.com

*Beatrice'ile —
mulle meeldiks palju rohkem, kui sa oleksid elus ja terve.*

Esimene

P E A T Ü K K

Kui te Baudelaire'i orbusid eriti ei tunneks ja näeksite neid Damoklese Dokil kohvrite otsas istumas, võiksite te arvata, et neid ootab ees mõni põnev seiklus. Olid ju kolm last äsja maale astunud Pirtsakalt Praamilt, mis tõi nad üle Pisarajärve tädi Josephine'i juurde, ja enamasti tõotab säärane situatsioon põnevat ja lahedat asjade arengut.

Aga loomulikult paneksite te lootusetult mööda. Sest ehkki Violetti, Klaus'i ja Sunny Baudelaire'i ootasid ees sündmused, mis olid nii põnevad kui ka meeldejäävad, polnud nad põnevad ja meeldejäävad viisil, nagu seda on näiteks tuleviku ennustamine või rodeo. Nende

seiklused olid niisama põnevad nagu see, kui sind ajab öösel ogalises põõsastikus taga libahunt, ja ümberringi pole mitte kedagi, kes võiks sulle appi tulla. Kui sa tahad lugeda lugu, kus kõik lähedalt ja põnevalt aega veedavad, pean ma sulle kahetsusega teatama, et loed praegu küll vale raamatut, sest Baudelaire'i laste sünges ja haletsusväärses elus tuleb lähedat olemist haruharva ette. Nende kuri saatus on kole asi, nii kole, et mul on raske end sundida sellest kirjutama. Nii et kui sa ei taha lugeda lugu, mis on täis traagikat ja meelehärmi, siis on sul praegu viimane võimalus see raamat käest panna, sest Baudelaire'i orbude hädad algavad juba järgmises lõigus.

“Vaadake, mis ma teile tõin,” teatas härra Poe laialt naeratades ja pisikest paberkotti välja sirutades. “Piparmündikommid!” Härra Poe oli pankur, kelle ülesandeks oli Baudelaire'i orbude eest pärast nende vanemate surma hoolt kanda. Härra Poe'l oli lahke süda, aga selles maailmas pole lahkest südamest suurt kasu, eriti veel siis,

kui su kohus on lapsi hädaohust eemal hoida. Härra Poe oli kolme last tundnud nende sünnist saadik — ja talle polnud ikka veel meelde jäänud, et lastel on piparmündi vastu allergia.

“Aitäh, härra Poe,” ütles Violet, võttis koti ja piilus sinna sisse. Nagu enamuse neljateistkümnendaastasi, oli Violet liiga hästi kasvatatud, et mainida — kui ta paar kommi ära sööb, läheb ta üleni kupla: väljend, mis siinkohal tähendab, et “ta keha kattub mõneks tunniks sügelevate punaste villidega”. Pealegi oli ta liiga ametis leiutajamõtetega, et härra Poe’le suuremat tähelepanu pöörata. Kõik, kes Violetti tundsid, teadsid, et kui ta juuksed olid paelaga kinni seotud, et need silmile ei vajuks, just nõnda nagu praegugi, mõtles tüdruk ratastele, kangidele, hoobadele ja muule kraamile, mis on leiutise hädavajalikud osad. Sel hetkel mõtles ta parajasti, kuidas täiustada Pirtsaka Praami mootorit, et see halli taevaaalust suitsu täis ei kõhiks.

“See on teist väga kena,” ütles Klaus, Baudelaire’i lastest keskmine, ja naeratas härra Poe’le,

mõeldes, et kui ta piparmündikommi ka ainult limpsib, paistetak ta keel üles, nii et ta saab vaevu rääkida. Klaus võttis prillid eest ära ja soovis, et härra Poe oleks talle ostnud hoopis mõne raamatu või ajalehe. Klaus lausa neelas raamatuid, ja kui ta kaheksa-aastaselt ühel sünnipäevapeol oma allergiast teada sai, luges ta läbi kõik raamatud, mis nende vanematel allergia kohta leida. Isegi neli aastat hiljem teadis ta peast kõiki keemilisi reaktsioone, mis panid ta keele tursuma.

“Toi!” hüüdis Sunny. Kõige noorem Baudelaire oli alles beebi, ja nagu enamik beebisid, rääkis ta keelt, millest oli raske aru saada. “Toi!” tähendas ilmselt: “Ma ei ole kunagi piparmündikommi söönud, sest ma kahtlustan, et olen nende suhtes allergiline nagu mu õde ja vend.” Aga kes teab. Ta võis mõelda ka: “Hammustaksin piparmündikommi hea meelega, sest mulle meeldib oma nelja terava hambaga kõvu asju hammustada, aga ma ei taha riskida allergiaga.”

“Võite neid süüa taksos, mis teid proua Anwhistle’i juurde viib,” pakkus härra Poe valgesse taskurätti kõhides. Härra Poe näis olevat alatasa külma saanud, ja Baudelaire’i lapsed olid juba harjunud sellega, et said temalt teavet läkastamis- ja kõõksumishoogude vahepeal. “Ta palus vabandada, et ta teile sadamasse vastu ei tulnud, aga ta ütles, et kardab siia tulla.”

“Miks ta peaks sadamakaid kartma?” küsis Klaus, silmitsedes puust kaisid ja purjekaid.

“Ta kardab kõike, millel on pistmist Pisara-järvega,” vastas härra Poe, “aga ta ei öelnud miks. Võib-olla on see seotud ta abikaasa surmaga. Teie tädi Josephine — ta pole muidugi teile päristädi, sest on teie vanaonu tütremehe õde, aga ta palus, et te kutsuksite teda nõnda — , teie tädi Josephine kaotas hiljuti abikaasa, ja on võimalik, et mees uppus või sai paadiõnnetuses surma. Mul ei olnud viisakas pärida, kuidas matroon leseks jäi. Noh, paneme teid nüüd takso peale.”

“Mida see sõna tähendab?” küsis Violet.

Härra Poe vaatas Violetile otsa ja kergitas kulme. “Sa üllatad mind, Violet,” sõnas ta. “Sinuvanune tüdruk peaks teadma, et takso on auto, mis viib sind tasu eest ükskõik kuhu. Nii, võtame nüüd pagasi ja läheme tee äärde.”

“Matroon,” sosistas Klaus Violetile, “tähen-
dab mingit auväärset emandat.”

“Aitäh,” sosistas Violet vastu, tõstes ühe käega üles kohvri ja teisega Sunny. Härra Poe vehkis taskurätiga, et anda taksole märku peatumiseks, ja ühe hetkega pressis taksojuht kõigi Baudelaire’ide kohvrid pakiruumi ning härra Poe pressis kõik Baudelaire’i lapsed tagaistmele.

“Jätan teiega siinsamas hüvasti,” sõnas härra Poe. “Pangas on tööpäev juba alanud ja ma kar-
dan, et kui ma teiega tädi Josephine’i juurde tuleksin, ei jõuaks ma üldse midagi tehtud. Andke talle edasi mu parimad soovid ja öelge, et ma hoian temaga pidevalt sidet.” Härra Poe pea-
tus hetkeks, et taskurätikusse kõhida. “Nojah, teie tädi Josephine oli veidi närvis, et kolm last

tulevad ta majja elama, aga ma kinnitasin talle, et teie kolmekesi olete väga hästi kasvatatud. Katsuge siis korralikult käituda, ja nagu ikka, võite te mulle alati panka helistada või faksida, kui tekib mõni probleem. Kuigi ma ei usu, et seekord midagi viltu läheb.”

Kui härra Poe ütles “seekord”, vaatas ta lastele tähendusrikkalt otsa, justkui oleks see nende süü, et onu Monty oli surnud. Aga lapsed olid oma uue hooldajaga kohtumise pärast liiga ärevil, et vastata härra Poe’le midagi enam kui “nägemiseni”.

“Nägemiseni,” ütles Violet, pistes piparmündikommikoti taskusse.

“Nägemiseni,” ütles Klaus, heites viimase pilgu Damoklese Dokile.

“Fruul!” hüüatas Sunny, hammustades oma turvavöö pannalt.

“Nägemiseni,” vastas härra Poe, “ja õnn kaasa. Ma mõtlen teie peale nii tihti kui võimalik.”

Härra Poe andis taksojuhile veidi raha ja lehvitatas kolmele lapsele järele, kui takso pööras

sadama juurest ära munakivisillutisega hallile tänavale. Sellel tänaval oli väike toidupood, mille ees väljas seisis sidruni- ja peedivaadid. Seal oli ka rõivapood sildiga “Vaata, see sobib!”, mis tundus olevat remondis. Seal oli ka kohutava väljanägemisega restoran nimega Murelik Kloun, mille akent ehtisid õhupallid ja neonlambid. Aga suuremalt jaolt olid selles tänavas suletud poed, mille uksi ja aknaid varjasid katteplaadid ja metallvõred.

“Siin ei paista just rohkelt rahvast olevat,” märkis Klaus. “Mina lootsin, et me leiame eest uusi sõpru.”

“Praegu pole päris hooaeg,” teatas taksojuht. See oli kõhn mees, kelle suus rippus peenike sigaret, ja lastega juttu ajades vaatas ta taha vaatepeeglisse. “Pisarajärve linn on kuurortlinn, ja ilusa ilmaga on siin rahvast rohkem kui küll. Aga praegu on linn niisama väljasurnud nagu kass, kelle ma täna hommikul alla ajasin. Kui te tahate uusi sõpru leida, peate ootama, kuni ilm veidi paremaks muutub. Kui see juba jutuks tuli,

siis umbes nädala pärast on siia oodata orkaani “Oskar”. Vaadake, et teil seal üleval mäe otsas piisavalt toitu varuks oleks.”

“Orkaan järvel?” üllatus Klaus. “Mina arvasin, et orkaane tuleb ette ainult ookeani läheduses.”

“Nii suurel veekogul nagu Pesarajärv,” ütles taksojuht, “võib ükskõik mida ette tulla. Tõttõelda oleks minul seal mäe otsas veidi kõhe olla. Kui torm kord siia jõuab, on sealt väga raske alla linna sõita.”

Violet, Klaus ja Sunny vaatasid aknast välja ja nägid, mida taksojuht mõtles sõnadega “alla linna sõita”. Takso oli võtnud viimase kurvi ja jõudnud kõrge-kõrge mäe kitsukesse tippu, kust lapsed nägid linna kaugel-kaugel madalamal, munakivisillutisega teed, mis lookles ümber majade nagu pisike hall madu, ja inimesi, kes nagu pisikesed täpid sagisid Damoklese Doki väikese väljaku ümber. Ja sadama lähedal laiutas Pesarajärve tindikarva loik, suur ja tume, justkui oleks mõni hiiglaslik koletis kolme orvu selja tagant sinna oma varju heitnud. Lapsed

jõllitasid justkui hüpnotiseeritult mõne hetke järve, nagu oleks see tohutusuur plekk ümbritseval maastikul.

“See järv on nii hiiglama suur,” ütles Klaus, “ja tundub nii sügav olevat. Ma saan peaaegu aru, miks tädi Josephine seda kardab.”

“Kas proua, kes siin üleval elab,” küsis taksojuht, “kardab seda järve?”

“Nii meile öeldi,” tunnistas Violet.

Taksojuht vangutas pead ja peatas auto. “Ma ei mõista sel juhul, kuidas ta seda talub.”

“Mida te silmas peate?” küsis Violet.

“Kas te tahate öelda, et pole varem tema juures käinud?” küsis taksojuht.

“Ei, mitte kunagi,” vastas Klaus. “Me pole tädi Josephine’iga isegi mitte kohtunud.”

“Noh, kui tädi Josephine vett kardab,” ütles taksojuht, “siis ma ei suuda uskuda, et ta elab selles majas.”

“Millest te räägite?” küsis Klaus.

“Noh, eks vaadake ringi,” soovitas taksojuht ja tuli autost välja.

Baudelaire'id vaatasid. Esmalt nägid kolm last ainult pisikest neljakandilist karbikujulist maja ja ust, millelt koorus valget värvi, ning tundus, et maja pole suurem kui takso, mis neid kohale oli toonud. Aga kui nad autost välja astusid ja asja lähemalt uurisid, nägid nad, et väike karp kuulus mäetipul asuva maja külge. Ülejäänud, suurem osa majast, mis koosnes samuti karbikujulistest moodustistest, mis olid üksteise otsas kuhjas nagu jääkuubikud, rippus üle kaljuserva ja mäe küljes kinni hoidsid seda pikad ämbliku-jalgade taolised metallist toed. Kui kolm orbu oma uut kodu silmitsesid, tundus neile, et see hoiab kõigest jõust kaljuservast kinni.

Taksojuht tõstis kohvrid pagasiruumist välja, pani need värvist kooruva valge ukse ette maha ja veeres hüvastijätuks signaali lastes mäest alla. Kostis vaikne kriiksatus, sest värvi kooruv uks avanes, ja ukse tagant ilmus nähtavale kahvatu naisterahvas, kelle valged juuksed olid kuklasse krunni keeratud.

“Tere,” ütles ta vaevumärgatavalt naeratades.

“Mina olen teie tädi Josephine.”

“Tere,” ütles Violet ettevaatlikult ja astus lähemale, et oma uut hooldajat tervitada. Klaus astus tema kannul ja ka Sunny roomas Klaus järel ligemale. Ent kõik kolm Baudelaire'i liikusid väga ettevaatlikult, justkui oleks nende kaal võinud maja mäeservalt alla kallutada. Orvud ei suutnud ära imestada, kuidas võis naine, kes nii hirmsasti kartis Pesarajärve, elada majas, mis näis kohe-kohe järvesügavustesse kukkuvat.